

Nr 278.

Av herrar **Liedberg** och **Janson** i Frändesta, *angående vissa beskattningen av inkomst av skogsbruk berörande frågor.*

Alltsedan år 1941 har krigskonjunkturskatten omfattat jämväl inkomst av skogsbruk. Mot förslaget, att inkomst av skogsbruk skulle bliva föremål för krigskonjunkturbeskattning, gjordes på sin tid invändningar från flera håll. Det framhölls visserligen att i princip skogsbruk icke borde undantagas från dylik beskattning. Emellertid framhölls även, att beträffande gagnvirket prishöjningen vore att betrakta såsom allenast en normal prisrörelse, ävensom att uttagen i skogarna av dylikt virke vore av underordnad betydelse, enär skogsuttagen på grund av de iråkade svårigheterna med importbränsle måst läggas å vedsortimenten. Beträffande brännveden hade visserligen en prishöjning skett, men vore denna delvis beroende på att denna ved före kriget blivit underbetald. Vidare användes för brännved till stor del även sådan skog, som vore avsedd till gagnvirke. Ytterligare tillkom, att avverkningskyldighet ålagts skogsägare liksom att normalpriser bestämts. Tack vare skogsägarnas lojalitet hade visserligen avverkningskyldigheten trots det alltmer trängande behovet av inhemskt bränsle på grund av de ökade importsvårigheterna beträffande fossilt bränsle sedermera kunnat upphävas. Från och med nästkommande februari torde emellertid dylik avverkningskyldighet ånyo åläggas.

För att lösa frågan om försörjning med bränsle i landet synas nu behöva vidtagas alla de åtgärder, som äro möjliga för att undanröja de hinder, som nu föreligga för lösning av bränslefrågan. Den i detta avseende ansvariga myndigheten, statens bränslekommission, har också i olika sammanhang påpekat nödvändigheten härav och påyrkat åtgärder. De största svårigheterna torde ligga i bristen på arbetskraft och transportmedel ävensom i naturförhållandena men icke minst i de skattemässiga konsekvenserna av nu utförda avverkningar.

Skogsägarna, som bidraga till bränsleförsörjningen, bliva oftast föremål för en mycket kraftig beskattning med både ordinarie inkomstskatter och krigskonjunkturskatt. Vad först beträffar de ordinarie skatterna, så med-

föra de nuvarande skogsuttagen framför allt för de större enskilda skogsägarna på grund av gällande skatteprogression stora skatteutgifter. Vid mera normala uttag skulle fördelning av inkomsten över ett flertal år varit möjlig och därigenom undvikits verkningarna av progressionen. För många skogsägare gäller också det förhållandet, att nu verkställas så stora uttag ur skogarna, att en minskning av uttagen sedan nu rådande förhållanden upphört måste ske. Eftersom skogsägaren då även har sina fasta omkostnader, som icke motsvaras av några inkomster, kommer han att redovisa underskott av jordbruksfastigheten, vilket måhända icke kan utnyttjas vid inkomsttaxeringen, varigenom icke heller procentavdragen kunna utnyttjas.

Det synes därför angeläget, att sådana bestämmelser provisoriskt införas, att en fördelning av inkomsten av skogsbruk kan ske över ett flertal år kanske lämpligast enligt den metod, som tillämpats vid taxering för inkomst av under år 1943 stormfälld skog varigenom uppskov kunnat erhållas för genom försäljning av sådan skog erhållen inkomst. Anledningen till att dessa regler behöva införas endast provisoriskt ligger i det förhållandet, att man torde kunna påräkna, att 1943 års jordbrukstaxeringsakkunniga komma att framlägga förslag, som skulle innebära möjligheter till att på annat sätt jämnare fördela beskattningen för inkomst av skogsbruk än nuvarande lagstiftning möjliggör.

Vad sedan beträffar krigskonjunkturbeskattningen har det redan vid införandet av densamma varnats för dess hämmande inverkan på önskvärda skogsavverkningar. Erfarenheten har också vitsordat riktigheten av detta antagande. Visserligen har krigskonjunkturbeskattningen av skogsbruket varit i stort sett obetydlig i vart fall de första åren, mer väsentlig dock de senare åren, men torde dess psykologiska effekt ha varit betydligt större än man kunnat vänta av den faktiska beskattningen.

Krigskonjunkturbeskattningens hämmande inverkan har blivit än mer allvarlig på grund av det förhållandet, att den kraftigast träffat de skogsavverkningar, som skett närmast de stora konsumtionscentra. Krigskonjunkturbeskattningen av skogsbruk i Norrland har hitintills varit obetydlig om ens någon, medan den i södra Sverige medfört skatteutgifter av detta slag redan vid, åtminstone vid senaste taxeringen, så låga belopp som 12 000 och 15 000 kronors bruttointäkt av försålda skogsprodukter då främst ved, brännved och massaved. På grund av transportsvårigheterna synes det emellertid angeläget att stimulera till vedavverkning i närheten av konsumtionscentra.

På grund av vad vi sålunda anfört få vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära dels utredning med förslag om särskilda bestämmelser angående taxering för inkomst av under nu rådande bränslebrist avverkad bränn- och massaved, vilka bestämmelser

medföra uppskov med taxering av inkomst genom avyttring av sådan skog,

dels ock om riksdagens uttalande, att någon krigskonjunkturbeskattning icke skall träffa avyttring eller uttag från egen rörelse, annan fastighet och egen förbrukning av bränn- och massaved.

Stockholm den 19 januari 1945.

Gösta Liedberg.

Stig Janson
i Frändesta.